

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 559/2016-39

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2017 v senáte zloženom z predsedu Petra Brňáka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Milana Ľalíka vo veci sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Pravdíkovou Bučkovou, PhD., Sputniková 18, Bratislava, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED], na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDAKOVANÉ], p r i z n á v a finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDAKOVANÉ], p r i z n á v a trovy konania v sume 159,90 € (slovom stopäťdesiatdeväť eur a deväťdesiat centov), ktoré j e Okresný súd Bratislava II p o v i n n ý vyplatiť na účet advokátky JUDr. Evy Pravdíkovej Bučkovej, PhD., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 559/2016-12 zo 14. septembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999 (ďalej len „napadnuté konanie“). Vo zvyšnej časti ústavný súd sťažnosť odmietol.

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde prebieha konanie pod sp. zn. 18 C 298/1999, ktorého predmetom je vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu užívania nehnuteľnosti bez právneho titulu, ktorej vlastníkom je sťažovateľ. V predmetnom konaní vystupuje sťažovateľ ako žalobca. Sťažovateľ sa domáhal zaplatenia peňažnej sumy návrhom na vydanie platobného rozkazu z 12. októbra 1998 a od tohto dátumu sa napadnuté konanie neskončilo právoplatným rozhodnutím vo veci samej. Sťažovateľ poukazoval aj na skutočnosť, že platobný rozkaz bol doručovaný odporcom až v marci 1999. Predmetné konanie bolo na dlhšie obdobie opakovane prerušované z dôvodu právoplatného skončenia iného konania pred súdom medzi tými istými účastníkmi konania, v ktorých sa rozhodovalo o otázkach, ktoré mali zásadný význam pre napadnuté konanie.

3. Sťažovateľ podal sťažnosť pre prieťahy v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999, pričom predsedníčka okresného súdu uznala jeho sťažnosť za čiastočne dôvodnú a zároveň skonštatovala, že na prieťahoch sa mal podieľať aj sťažovateľ. Vzhľadom na doterajší postup okresného súdu je sťažovateľ presvedčený o tom, že zo strany okresného súdu dochádza k zbytočným prieťahom bez jeho pričinenia, pretože ani po 18 rokoch nezačal skúmať vecnú stránku sporu. Jeho postup preto považuje za neefektívny.

4. Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol vo veci samej nálezom, v ktorom vysloví, že jeho základné právo upravené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 dohovoru boli postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 18 C 298/1999 porušené. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov a priznal sťažovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9 000 eur. Napokon sa domáha aj priznania náhrady trov právneho zastúpenia v sume 159,90 eur.

5. Na základe žiadosti ústavného súdu predsedníčka okresného súdu listom sp. zn. Spr. 2101/2016 zo 4. novembra 2016 uviedla, že dĺžka napadnutého konania bola ovplyvnená aj konaním účastníkov konania, keďže okresný súd musel odročiť pojednávanie z dôvodu ich žiadosti pre možnosť uzavretia mimosúdnej dohody. Napadnuté konanie bolo

navyše dvakrát prerušené. Vo veci bolo určené ďalšie pojednávanie na 9. november 2016, z tohto dôvodu bol ústavnému súdu predložený predmetný spis až 10. marca 2017. Zároveň ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom pojednávaní a súhlasí s jeho upustením.

6. Spolu s listom predsedníčky okresného súdu bolo doručené ústavnému súdu aj vyjadrenie zákonného sudcu k obsahu sťažnosti z 21. októbra 2016, v ktorom uviedol, že v predmetnej veci sa stal zákonným sudcom až od roku 2003 potom, čo zákonná sudkyňa JUDr. Floreková odišla na odvolací súd. Zákonná sudkyňa ešte v roku 2000 rozhodla o prerušení konania až do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 17 C 3/1997 na okresnom súde. Okresný súd pokračoval v konaní až v roku 2012 na žiadosť sťažovateľa potom, ako sa skončilo konanie vedené pod sp. zn. 17 C 3/1997. Napadnuté konanie bolo opätovne prerušené v roku 2013 uznesením, proti ktorému sa žiaden účastník konania neodvolal. Napadnuté konanie bolo teda prerušené dvakrát, a nie trikrát, ako nesprávne uviedol sťažovateľ vo svojej sťažnosti. Od apríla 2014 bolo nariadených desať pojednávaní, z toho šesť pojednávaní bolo odročených z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu.

7. Vyjadrenie odporcu bolo listom č. k. I. ÚS 559/2016-28 z 15. novembra 2016 doručené sťažovateľovi. Vyjadrenie sťažovateľa k stanovisku odporcu bolo ústavnému súdu doručené 30. novembra 2016, v ktorom len zopakoval priebeh konania pred okresným súdom a zdôraznil obdobia nečinnosti okresného súdu. Naďalej zotrúva na svojej sťažnosti a súhlasil s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania.

8. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou namietaného porušenia práv – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne

rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. v primeranej lehote (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

9. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o s'ťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by vzhľadom na osobitné okolnosti mohla byť verejnosť konania na ujmu záujmom spravodlivosti.

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

13. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (IV. ÚS 220/04, IV. ÚS 365/04). Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vychádza z § 6 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

14. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

15. Podľa § 111 ods. 1 a 2 OSP ak je konanie prerušené, nevykonávajú sa pojednávania a neplynú lehoty podľa tohto zákona. Ak sa v konaní pokračuje, začínajú lehoty plynúť znova. Len čo odpadne prekážka, pre ktorú sa konanie prerušilo, pokračuje súd v konaní i bez návrhu.

16. Od 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý nahradil Občiansky súdny poriadok a ktorý vo svojich ustanoveniach upravuje zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania v čl. 17. Podľa § 100 ods. 1 CSP len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd zásadne bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (obdobne § 157 ods. 1 CSP).

17. Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

18. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom napadnutého konania je posúdenie nároku sťažovateľa na zaplatenie sumy za užívanie časti nehnuteľnosti bez právneho nároku. Z hľadiska kritéria zložitosti veci ústavný súd dospel k záveru, že skutkovo ani právne v danom prípade nie je možné hovoriť o zložitej veci, navyše ak zo samotného priebehu konania nie je sporné, že predmetnú časť nehnuteľnosti žalovaná strana skutočne užívala. Naproti tomu konanie bolo dvakrát prerušené pre súvisiace konania medzi tými istými účastníkmi konania, kde v jednom prípade sa riešila otázka, či kúpna zmluva, na základe ktorej sa sťažovateľ stal vlastníkom nehnuteľnosti, je platná, a v druhom prípade sa riešila otázka veľkosti užíwanej nehnuteľnosti, pričom obe konania mali vplyv na priebeh napadnutého konania. Je však potrebné zdôrazniť, že všeobecný súd má povinnosť organizovať svoj procesný postup tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prerokovaná a skončená (§ 6 a § 100 ods. 1 OSP) a aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa naň osoba obrátila so žiadosťou o rozhodnutie (napr. I. ÚS 142/03, I. ÚS 145/03, I. ÚS 158/04). Z hľadiska súdneho prieskumu sa konanie začalo podaním žaloby o zaplatenie peňažnej sumy 13. októbra 1998, ktoré dosiaľ nie je skončené ani na prvom stupni.

19. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa zásadným spôsobom nepodielal na prietáhoch v konaní. Ústavný súd však musel prihliadnuť aj na skutočnosť, že aj z dôvodu návrhu sťažovateľa bolo pojednávanie odročené, pretože sporové strany rokovali o mimosúdnej dohode, ku ktorej napokon nedošlo. Sťažovateľ taktiež v priebehu napadnutého konania požaduje vykonať dôkaz – výsluch znalkyne ako svedka, pričom pre jej zaneprázdnenosť muselo byť pojednávanie odročené napriek tomu, že ponúkla písomné zodpovedanie položených otázok. Na druhej strane, sťažovateľ sám požiadala o pokračovanie v konaní (13. apríla 2012 a 25. marca 2014) potom, ako mu bolo známe, že konania, pre ktoré bolo prerušené napadnuté konanie, boli právoplatne skončené. Sťažovateľ podal sťažnosť pre prietahy v konaní 18. mája 2016, pričom v odpovedi na sťažnosť predsedníčka okresného súdu uznala sťažnosť za čiastočne dôvodnú vzhľadom na úkony súdu, ktoré boli vykonané so značným časovým odstupom.

20. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu vrátane významu predmetného konania pre jeho účastníkov. Pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd vychádzal nielen z hľadiska sťažovateľom namietaného obdobia zbytočných prietahov, ale aj z hľadiska celkového priebehu posudzovaného konania. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je, aj keď čiastočne plynulému postupu bránila zákonná prekážka prerušeného konania. Okresný súd uznesením zo 17. januára 2000 a z 13. februára 2013 prerušil súdne konanie z dôvodu, že na tunajšom súde medzi tými istými účastníkmi prebiehali iné konania, v ktorých sa riešili otázky, ktoré mohli mať význam pre rozhodnutie súdu. V konaní sa pokračovalo po viac ako ôsmich rokoch, keď 22. júla 2008 okresný súd nariadil vo veci pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 29. októbra 2008 a ktorom rozhodol, že počká do skončenia konania, pre ktoré bolo prerušené (vedené pod sp. zn. 17 C 3/1997), pričom v konaní pokračoval po odpadnutí prekážky nariadením pojednávania, ktoré sa uskutočnilo až 17. októbra 2012. Uznesením z 13. februára 2013 okresný súd prerušil konanie z dôvodu prebiehajúceho konania

vedeného pod sp. zn. 12 C 78/2010 (predtým sp. zn. 19 C 114/1997), a to až do jeho právoplatného skončenia. Z celkovej doby trvania konania (dosiaľ 17 rokov a 6 mesiacov) bolo viac ako 10 rokov prerušené pre zákonnú prekážku.

21. Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu, ústavný súd konštatuje predovšetkým neefektívne správanie okresného súdu, ktoré v spojitosti s celkovou dĺžkou súdneho konania (viac ako 17 rokov) mali za následok zistenie ďalších priesťahov (od mája 2014), pretože okresný súd nevykonával úkony smerujúce k rýchlemu odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádzal. Obdobie od mája 2014 až dosiaľ je poznačené nariadovaním a odročovaním pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti sudcu (pojednávania z dôvodu práceneschopnosti sudcu boli odročované 26. mája 2014, 10. novembra 2014, 11. februára 2015, 29. mája 2015, 6. apríla 2016, 18. mája 2016 a 9. novembra 2016). V tomto období okresný súd neurobil žiadny úkon smerujúci k rozhodnutiu veci. Okresný súd, poukazujúc na objektívne dôvody, nepovažuje stanovisko sťažovateľa za dôvodné. Na rozdiel od neho ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 23/03 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu, II. ÚS 733/2014), kde už v podobných súvislostiach vyslovil, že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté priesťahy, a to len v tom prípade, ak sa na ten účel prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí – a teda vykonanie spravodlivosti – bez zbytočných priesťahov. I keď nie všetky nástroje na vyriešenie tzv. objektívnych okolností sa nachádzajú v dispozičnej sfére vedenia súdu či konajúceho sudcu, nemožno systémové nedostatky v oblasti výkonu spravodlivosti pripisovať na ťarchu účastníkov súdneho konania a mieru ochrany ich práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy oslabiť poukázaním na dlhodobo obmedzené personálne kapacity príslušných súdov.

22. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48

ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

23. Vzhľadom na to, že konanie v predmetnej veci na okresnom súde nebolo ukončené, ústavný súd podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde okresnému súdu prikázal, aby ďalej vo veci konal bez zbytočných prieťahov tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu. Sťažovateľ v sťažnosti žiadal priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 9 000 €. Pri určení primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 18 C 298/1999 a berúc do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ako aj skutočnosť, čo je v hre (pozri ďalej), ústavný súd považoval priznanie sumy 500 € sťažovateľovi za primerané finančné zadosťučinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde (bod 2 výroku nálezu). Pri určení jeho výšky vychádzal pritom zo skutočnosti, že predmetné konanie (o zaplatenie sumy 969,03 €) bolo prevažnú časť jeho trvania prerušené, čo je potrebné považovať za objektívnu prekážku v postupe okresného súdu.

25. Ústavný súd preto nevyhovел v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie nad ústavným súdom priznanú sumu 9 000 €. Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 5 výroku tohto rozhodnutia.

26. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnému sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátkou, ktoré si uplatnila v celkovej sume 159,90 €. Advokátka vykonala 2 úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie a podanie sťažnosti 24. augusta 2016. Odmena za jeden úkon právnych služieb v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) je 1/6 z výpočtového základu 858 € a predstavuje 143 € + paušál 8,58 € = 151,58 €. Celková priznaná odmena za vykonané dva úkony právnej pomoci (151,58 € x 2) predstavuje sumu 303,16 €. Keďže sťažovateľ si uplatnil trovy konania v nižšej výške, než mu prislúcha podľa už uvedených ustanovení vyhlášky za zastupovanie advokátom, ústavný súd mu priznal náhradu trov konania v ním uplatnenej výške, vychádzajúc z návrhu, ktorým je ústavný súd viazaný (§ 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde). Náhradu trov konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľom rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 4 výroku tohto rozhodnutia.

28. S poukazom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2017